

οί Ἕλληνες ἔστησαν μίαν προτομήν εἰς τὸν Πραΐδην, ἀξιωματικὸν τῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς μὲ μαλλιά ποιητοῦ, ἥρωα τοῦ Βαφέ, καὶ κατόπιν ἔσπασαν τὴν μύτην τῆς προτομῆς.

Εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κοραῆ, δύνασθε νὰ διαβάσετε γραμμένα μὲ μολυβδοκόνδυλον ὅλα τὰ μητρῶα τῶν ἀρρένων τοῦ Κράτους, ἐπειδὴ δὲ γνωρίζετε τὴν ἐλληνικὴν ἀρχαιότητα, σᾶς εἶνε γνωστὸν ὑποθέτω, ὅτι πρὸ τεσσάρων ἐτῶν κάποιος ἐκομμᾶτιαζεν ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν τὸν πεσόντα στῦλον τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, διότι τοῦ ἐχρειάζετο πέτρα. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἔκαμαν αὐτὰ δὲν ἠνωχλήθησαν ἀπὸ κανένα, ἐνῶ ἐγὼ φυλακίζομαι διότι ἔκοψα ἓνα ἄνθος, τὸ ὅποῖον αὖριον θὰ πέσῃ μόνον του καὶ μεθαύριον θὰ τὸ ξαναφέρῃ ἡ ἀνοιξὶς! »

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΥΘΣΩΤΙΔΑΣ

ΕΝΘΥΜΙΑ

Τὸ ρόδο ποῦ μοῦ χάρισες χλωμὸ καὶ μαραμμένο.

Μὲ τὴ φωτογραφία σου τὸ ἔχω φυλαγμένο.

Κι' ὅταν ἀνοιξῶ καὶ τὰ ὄῳ μαζὶ ἀδελφωμένα

Τὰ μάτια μου θολώνουνε στὸ δάκρυ βουτηγμένα.

Καὶ νοιώθω ἄχ! καθένα τους σὰν καὶ νὰ μοῦ λέγῃ:

— Τὸ μαραμμένο λούλουδο τῇ συμφορᾷ μου κλαίει,

Μὰ ἡ φωτογραφία σου, ἀμίλητη στὸ πλάϊ,

Ὡσὰν ἐσένα ἄκαρδη... στὸν πόνο μου γελάει...

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΛΕΝΕ πῶς ὁ Παράδεισος εἶν' μέρος φωτεινὸ

Γεμᾶτο λάμψι ροδαλή, λουλούδια κι' οὐρανό

Κι' ὁ Ἄδης καταχθόνιος, ὅλος ἀνατριχίλα,

Φλόγες γεμᾶτος καὶ φωτιά καὶ πίσσα καὶ μαυρίλα...

— Μὰ δμως, πές μ' ἀγάπη μου, γιατί σὰν μὲ κυττάξῃ

Ἡ φλογερή σου ἡ ματιά, ὅλη φωτιά καὶ νᾶξι...

Μέσα στῶν μαύρων σου ματιῶν τὸ ἄμετρο σκοτάδι

Εὐρίσκω τὸ Παράδεισο ἐγὼ κι' ὄχι τὸν Ἄδης;

Σ μύρην

ΣΥΛΒΙΟΣ